

Arrest

nr. 350 565 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, *loco* advocaat H. ELGAZI, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko en een soennitisch moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Al Marinyine Fes, waar u woonde tot 2014. U verhuisde naar Nador waar u verbleef tot 2017. U keerde toen terug naar Fes om nadien in 2019 andermaal te verhuizen. Van 2019 tot uw vertrek uit Marokko verbleef u in Tetouan.

U verklaarde zich op 9 augustus 2021 vluchteling in Spanje maar wachtte er de behandeling van uw asielaanvraag niet af. In maart 2022 verliet u Spanje. Na een transit via Frankrijk en België kwam u aan te

Nederland, waar u zich vluchteling verklaarde op 28 maart 2022. Nederland weigerde uw aanvraag en u werd gerepatrieerd naar Spanje. Van januari 2023 tot april 2023 bleef u in Spanje. Nadien ging via een transit door Frankrijk, België en Duitsland (waar u zich ook vluchteling verklaarde op 20 april 2023) terug naar Nederland. Van april 2023 tot augustus 2023 bleef u in Nederland, waarna u andermaal werd gerepatrieerd naar Spanje. U bleef van augustus tot oktober 2023 in Spanje, waarna u via een transit via Frankrijk aankwam in België.

Na een arrestatie op 16 november 2023 kreeg u in België het bevel om het grondgebied te verlaten en werd er een inreisverbod voor drie jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

In maart 2024 werd u vanuit België gerepatrieerd naar Spanje. Nadat u in maart 2024 terugkeerde naar Spanje verbleef u er twee weken, om vervolgens te reizen door Frankrijk en België om aan te komen in Duitsland. U verklaart in april van 2024 te zijn aangekomen in Duitsland, waar u zich een tweede keer vluchteling verklaarde op 3 april 2024. In oktober van 2024 verliet u Duitsland en besloot u om naar België te reizen.

Sinds 25 april 2025 zat u opgesloten in de gevangenis van Merksplas. Op 2 juni 2025 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf omwille van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal, weerspannigheid en smaad aan een drager van het openbaar ambt. Op 26 juni 2025 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van diefstal met geweld of bedreiging.

U heeft op 13 augustus 2025 volgend document getekend bij de DVZ: "Declaration of renunciation: voluntary declaration by the person concerned to renounce any claim for asylum". U verklaarde zich in België vluchteling op 19 mei 2026, nadat u zich eerst akkoord verklaarde met een terugkeer naar Marokko en uw repatriërvlucht ingepland stond op 19 mei 2026.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u niet de nodige financiële middelen heeft om een tweede operatie aan uw armen te kunnen betalen. Daarnaast heeft u deze aanvraag ingediend omdat er in Duitsland een Dublin-procedure lopende is, waarbij er een teruggrijping zou plaatsvinden richting Marokko.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw medisch dossier neer.

B. Motivering

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen, en dit om onderstaande redenen:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw verblijf in België gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten. Zo heeft u bij diverse administratieve aanhouding door de politie gebruik gemaakt van allerlei aliassen. U verklaarde andere namen en nationaliteiten te hebben dan degene die u werkelijk bezit (zie 'Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats', toegevoegd aan uw Administratief Dossier [AD]). Doordat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste identiteit - in casu uw naam, geboortedatum en nationaliteit- moeten uw verklaringen met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko zou hebben en werkelijk een nood aan internationale bescherming zou hebben, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit dan zou trachten te verhullen. Tijdens uw onderhoud licht u toe dat u nooit een alias of andere geboortedatum heeft gebruikt in België. Het Commissariaat-generaal confronteert u met het feit dat er aanhouding zijn met aliassen; u stelt louter dat u nooit een andere naam heeft gegeven, maar dat u het ook

niet meer weet (zie notities persoonlijk onderhoud, CGVS, d.d. 19.06.2026, hierna CGVS, p. 8). Deze uitleg raakt kant noch wal, gelet op het veelvoud aan verschillende identiteiten die u doorheen uw verblijf in België heeft opgegeven.

U bent er verder niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Marokko zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Immers haalt u aan niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u niet de nodige financiële middelen heeft om een tweede operatie aan uw armen te bekostigen (CGVS, p. 8). Ook heeft u een verzoek ingediend omdat u in Duitsland een Dublin-procedure lopende heeft waarbij u gaat teruggedreven worden naar Marokko (Ibid.). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van financiële aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten of anderen een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Meer nog, de redenen die u aanhaalde in de CGVS-vragenlijst afgenomen door de DVZ, namelijk de veroordeling na een vechtpartij in Marokko, waren een leugen en hebben in werkelijkheid niet plaatsgevonden, zo zegt u (CGVS, p. 6). U stelt bijgevolg niet veroordeeld te zijn geweest, en u verklaart te accepteren terug te keren naar Marokko eens u de operatie heeft gehad (CGVS, p. 8 & 9). Dit is volgens uw eigen verklaring de enige reden die u ervan weerhoudt terug te keren naar Marokko (CGVS, p.8). Mocht u menen dat uw gezondheidssituatie mogelijks kan leiden tot een verblijfsrecht, dan dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Tevens blijkt uit uw uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming dat u geen vrees voor vervolging conform de Vluchtelingenconventie dient te koesteren en om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek indiende. U kwam immers naar eigen zeggen in België aan in het jaar 2023 en verbleef er toen vier maanden (CGVS, p. 7). Nadien kwam u andermaal aan in België in oktober 2024 waar u vervolgens lange tijd illegaal verbleef (CGVS, p. 8; zie 'Verklaring DVZ', vraag 33, d.d.01.06.2026). Daarenboven verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u geen enkele reden had voor uw asielaanvragen in Spanje, Duitsland en Nederland (CGVS, p. 5 & 6). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming in België dateert echter pas van 19 mei 2026, en dan pas enkele dagen nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht wegens illegaal verblijf en op de dag dat uw terugdrijving stond ingepland. Dit is niet alleen extreem laattijdig te noemen, maar een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. U diende uw verzoek hier pas in nadat u werd gearresteerd door de politie en naar een gesloten centrum werd overgebracht. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u een nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

Ter staving van uw asielrelaas heeft u een medisch verslag neergelegd. Dit wijzigt bovenstaande appreciatie niet.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 EVRM en artikel 33 Vluchtelingenverdrag”. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat: “9.- *“Het CGVS heeft de verplichting om bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming een volledig, objectief en onpartijdig onderzoek te voeren naar alle relevante elementen. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin het recht op behoorlijk bestuur wordt gewaarborgd. Ook in de Belgische rechtsorde wordt het zorgvuldigheidsbeginsel erkend als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 23 december 1986, nr. 30.664, Coppens).” Aldus houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de administratie gehouden is om alle relevante feiten en omstandigheden van het dossier nauwgezet, volledig en onpartijdig te onderzoeken, alvorens een beslissing te nemen. Deze onderzoeksplicht geldt des te meer in asielzaken, waar de beslissing potentieel onomkeerbare gevolgen heeft voor de fysieke en psychische integriteit van de verzoeker. De motiveringsplicht vereist bovendien dat de administratieve beslissing blijkt geeft van een daadwerkelijke beoordeling van de aangehaalde elementen, waarbij duidelijk wordt aangegeven waarom bepaalde verklaringen geloofwaardig dan wel ongeloofwaardig worden geacht, en waarom bepaalde elementen als irrelevant of onvoldoende worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt aan deze vereisten manifest niet voldaan.*

10.- *Verwerende partij stelt vooreerst dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België gebruik zou hebben gemaakt van verschillende identiteiten en aliassen en leidt hieruit af dat zijn verklaringen met terughoudendheid dienen te worden beoordeeld. Een dergelijke motivering volstaat evenwel niet om te besluiten dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming zou hebben. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker in het verleden verschillende identiteiten heeft gebruikt, ontslaat dit verwerende partij immers geenszins van haar verplichting om de aangehaalde beschermingsmotieven op een individuele, objectieve en zorgvuldige wijze te onderzoeken. De bestreden beslissing beperkt zich evenwel tot de algemene vaststelling dat verzoeker gebruik maakte van aliassen, zonder uiteen te zetten op welke wijze dit element afbreuk zou doen aan de concrete redenen die verzoeker aanhaalt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij verricht aldus geen daadwerkelijke analyse van de beschermingsnood van verzoeker, maar leidt uit zijn gedragingen tijdens zijn verblijf in België onmiddellijk af dat zijn verklaringen minder geloofwaardig zouden zijn. Een dergelijke redenering voldoet niet aan de vereisten van een zorgvuldig en individueel onderzoek.*

11.- *Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij de aangehaalde problemen hoofdzakelijk afwijst omdat zij van oordeel is dat deze louter financieel van aard zouden zijn. Verzoeker heeft evenwel verklaard dat hij een ernstige medische problematiek heeft en dat hij bij terugkeer naar Marokko niet beschikt over de financiële middelen om de noodzakelijke medische behandeling en operatie te bekostigen. Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat deze problemen niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen, zonder daadwerkelijk te onderzoeken welke gevolgen een terugkeer naar Marokko voor verzoeker concreet zou hebben gelet op zijn medische toestand. Nochtans rust op verwerende partij de verplichting om alle relevante elementen van het dossier zorgvuldig te onderzoeken, waaronder de individuele medische situatie van verzoeker en de concrete toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst. Uit de motivering blijkt niet dat een dergelijk onderzoek daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.*

12.- *Verder hecht verwerende partij bijzonder veel belang aan het feit dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming pas heeft ingediend nadat hij werd overgebracht naar een gesloten centrum en nadat een terugkeer naar Marokko was gepland. Hoewel het tijdstip van indiening van een verzoek een relevant element kan vormen bij de beoordeling van een dossier, kan dit gegeven op zichzelf niet volstaan om te besluiten dat een verzoeker geen daadwerkelijke nood aan bescherming heeft. Verwerende partij lijkt uit het laattijdige karakter van de aanvraag automatisch af te leiden dat verzoeker uitsluitend opportunistische motieven had. Een dergelijke motivering is onvoldoende. Het CGVS dient immers een individuele beoordeling uit te voeren van alle relevante omstandigheden van het dossier en mag niet louter op basis van procedurele elementen besluiten dat een verzoek ongegrond is. De bestreden beslissing bevat evenwel geen diepgaand onderzoek naar de redenen waarom verzoeker zijn verzoek pas op dat ogenblik heeft ingediend, noch naar zijn concrete persoonlijke situatie.*

13.- Uit de motivering blijkt dan ook dat verwerende partij zich voornamelijk heeft gebaseerd op procedurele elementen, met name het gebruik van aliassen en het tijdstip van de asielaanvraag, terwijl geen grondig onderzoek werd verricht naar de concrete situatie van verzoeker bij terugkeer naar Marokko. Hierdoor wordt niet aangetoond dat alle relevante elementen van het dossier op een objectieve, volledige en individuele wijze werden onderzocht. De bestreden beslissing voldoet bijgevolg niet aan de vereisten van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.

14.- Artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij tot een volledige, individuele en toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst. Deze beoordeling dient te gebeuren in het licht van het absolute beginsel van non-refoulement, zoals verankerd in artikel 3 EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, dat elke verwijdering verbiedt wanneer er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat betrokkene bij terugkeer zou worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. De bestreden beslissing schendt deze bepalingen op fundamentele wijze. 15.- Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat hij een ernstige medische problematiek heeft aan zijn armen en dat hij een bijkomende operatie nodig heeft. Hij heeft tevens verklaard dat hij niet beschikt over de financiële middelen om deze behandeling in Marokko te bekostigen. Ter staving van zijn verklaringen heeft verzoeker bovendien medische documenten neergelegd. Verwerende partij erkent uitdrukkelijk dat dergelijke stukken werden voorgelegd. Niettemin beperkt verwerende partij zich tot de loutere vaststelling dat deze elementen niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag zouden vallen en dat verzoeker zich desgevallend tot een andere verblijfsprocedure dient te wenden. Een daadwerkelijk onderzoek naar de concrete gevolgen van een terugkeer naar Marokko ontbreekt evenwel volledig.

16.- Verwerende partij onderzoekt niet of verzoeker in Marokko daadwerkelijk toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische behandeling. Evenmin wordt nagegaan of verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie over voldoende financiële middelen beschikt om de vereiste zorgen te verkrijgen. De bestreden beslissing bevat geen enkele analyse van de beschikbaarheid, toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst. Nochtans zijn dit essentiële elementen om te beoordelen of een terugkeer verzoeker zou blootstellen aan een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM.

17.- Verwerende partij leidt uit de verklaringen van verzoeker af dat hij bereid zou zijn terug te keren naar Marokko nadat hij geopereerd werd. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen risico bestaat op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. De relevante vraag bestaat er immers niet in of verzoeker ooit bereid zou zijn terug te keren, maar wel of een onmiddellijke terugkeer op het ogenblik van de beslissing verenigbaar is met zijn actuele medische toestand. Op dit punt bevat de bestreden beslissing geen enkele concrete beoordeling.

18.- De motivering beperkt zich in werkelijkheid tot de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Daarmee wordt echter voorbijgegaan aan de afzonderlijke verplichting om na te gaan of een terugkeer aanleiding kan geven tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet of tot een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijke beoordeling daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

19.- Door geen concreet onderzoek te verrichten naar de medische situatie van verzoeker, zijn toegang tot de noodzakelijke behandeling in Marokko en de gevolgen die een terugkeer voor hem zou hebben, heeft verwerende partij haar onderzoeksplicht miskend. De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, het non-refoulementbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Dat dit middel ernstig en gegrond is.

20.- "Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60)." De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan en de nodige evenredigheidsstoets dient na te gaan. Deze plicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel vereisen dat een administratieve beslissing niet alleen steunt op correcte feiten, maar ook dat de daaruit getrokken conclusies logisch, proportioneel en in redelijke verhouding tot het nagestreefde doel staan. Het bestreden besluit van verwerende partij voldoet op geen enkel van deze punten.

21.- Verwerende partij leidt vooreerst uit het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België gebruik zou hebben gemaakt van verschillende identiteiten af dat zijn verklaringen met de nodige terughoudendheid

dienen te worden beoordeeld. Hoewel dergelijke vaststelling een element kan vormen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid, kan hieruit niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker geen enkele nood aan internationale bescherming zou hebben. De bestreden beslissing kent aan dit element een disproportioneel gewicht toe. Verwerende partij onderzoekt immers niet in welke mate het gebruik van aliases daadwerkelijk afbreuk doet aan de concrete elementen die verzoeker aanhaalt met betrekking tot zijn medische toestand en zijn onmogelijkheid om de noodzakelijke behandeling in Marokko te bekostigen. Door uit gedragingen die verband houden met het verblijf van verzoeker in België verregaande conclusies te trekken omtrent de volledige beschermingsnood van verzoeker, handelt verwerende partij kennelijk onredelijk.

22.- Daarnaast baseert verwerende partij zich in belangrijke mate op het uiterst laattijdige karakter van het verzoek om internationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hierin een aanwijzing ziet dat verzoeker uitsluitend een aanvraag heeft ingediend om zijn verwijdering te verhinderen. Een dergelijke redenering is evenwel onvoldoende genuanceerd. Het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, kan weliswaar een relevant element vormen bij de beoordeling van een dossier, doch kan op zichzelf niet volstaan om de beschermingsnood van een verzoeker in twijfel te trekken. Door aan dit element een doorslaggevend belang toe te kennen zonder een evenredige beoordeling van alle andere relevante omstandigheden van het dossier, maakt verwerende partij een kennelijk onredelijke beoordeling.

23.- Voorts blijkt uit de motivering dat verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat de problemen die verzoeker aanhaalt van financiële aard zouden zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Daarmee wordt evenwel voorbijgegaan aan de concrete situatie van verzoeker. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij een bijkomende operatie nodig heeft en dat hij niet beschikt over de financiële middelen om deze behandeling in Marokko te bekostigen. Bovendien heeft hij medische documenten neergelegd ter staving van zijn verklaringen. Ondanks deze elementen bevat de bestreden beslissing geen enkele concrete analyse van de feitelijke toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen voor verzoeker bij terugkeer naar Marokko. Een dergelijke benadering is niet in overeenstemming met een redelijke en evenwichtige beoordeling van alle relevante elementen van het dossier.

24.- Ten slotte valt op dat verwerende partij nagenoeg uitsluitend aandacht besteedt aan elementen die tegen verzoeker pleiten, zoals het gebruik van aliases en het laattijdig indienen van zijn verzoek. Daarentegen wordt nauwelijks aandacht besteed aan de medische problematiek van verzoeker en aan de gevolgen die een terugkeer naar Marokko voor hem zou kunnen hebben. Hierdoor ontbreekt een evenwichtige belangenafweging. De bestreden beslissing steunt bijgevolg op een kennelijk onredelijke beoordeling van de feiten en schendt het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.

25.- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het volgende: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

26.- Uit de motivering blijkt dat verwerende partij bijzonder veel gewicht toekent aan het feit dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming pas heeft ingediend nadat hij naar een gesloten centrum werd overgebracht en nadat een repatriëring naar Marokko was gepland. Op grond hiervan besluit verwerende partij dat het verzoek er alle schijn van heeft te zijn ingegeven door de wens om een verwijdering te verhinderen eerder dan door een daadwerkelijke nood aan bescherming. Een dergelijke beoordeling berust echter grotendeels op een inschatting van de vermeende intenties van verzoeker. Nochtans dient een verzoek om internationale bescherming in de eerste plaats te worden beoordeeld aan de hand van de wettelijke criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

27.- Verzoeker mocht er redelijkerwijze op vertrouwen dat zijn verzoek zou worden onderzocht op basis van de elementen die hij daadwerkelijk heeft aangebracht, met name zijn medische toestand, de noodzaak van een bijkomende operatie en zijn verklaringen omtrent de gevolgen van een terugkeer naar Marokko. De motivering verschuift echter grotendeels naar procedurele elementen zoals het tijdstip van de aanvraag en het gebruik van aliases tijdens zijn verblijf in België. Hierdoor ontstaat de indruk dat niet uitsluitend de beschermingsnood van verzoeker centraal stond bij de beoordeling van zijn dossier.

28.- Daarnaast verwijst verwerende partij naar verschillende elementen, waaronder het gebruik van aliases, het laattijdig karakter van de aanvraag en de aard van de aangehaalde problemen. Uit de beslissing blijkt evenwel niet duidelijk welk gewicht aan elk van deze elementen werd toegekend en welke elementen uiteindelijk doorslaggevend waren voor de conclusie dat het verzoek kennelijk ongegrond diende te worden verklaard. Hierdoor blijft voor verzoeker onvoldoende duidelijk welke concrete elementen bepalend zijn geweest voor de afwijzing van zijn verzoek.

29.- Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat de redenen die eerder in de CGVS-vragenlijst werden vermeld niet overeenstemden met de werkelijkheid en dat zijn werkelijke problemen verband houden met zijn medische toestand. In plaats van deze gewijzigde verklaringen inhoudelijk te onderzoeken, wordt in de bestreden beslissing voornamelijk benadrukt dat verzoeker eerder andere

verklaringen heeft afgelegd en dat hij zijn verzoek laattijdig heeft ingediend. Een dergelijke benadering doet afbreuk aan de verwachting van verzoeker dat zijn verklaringen op objectieve en individuele wijze zouden worden beoordeeld.

30.- Door het verzoek van verzoeker in belangrijke mate te benaderen vanuit een vermoeden van opportunistisch gedrag, zonder voldoende duidelijkheid te verschaffen over de gehanteerde beoordelingscriteria en zonder een evenwichtige beoordeling van alle relevante elementen van het dossier, schendt verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.”

3. Aanvullende nota

3.1. De verzoekende partij brengt een aanvullende nota op 26 juni 2026 waarbij ze wijst op het arrest van 18 juni 2026 van het Grondwettelijk Hof met nummer 73/2026, waarin het zich heeft uitgesproken over de wettelijke grondslag van het persoonlijk onderhoud dat door het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken via videoconferentie wordt georganiseerd.

3.2. Op 29 juni 2026 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waarin zij naar aanleiding van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juni 2026 (nr. 73/2026) een aantal elementen wenst te verduidelijken, alsook brengt ze een privacyverklaring bij.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4.2. De verzoekende partij werd op 19 juni 2026 door het commissariaat-generaal gehoord door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De medewerker van het commissariaat-generaal en de tolk bevonden zich in de kantoren van het commissariaat-generaal.

Artikel 57/5ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5quater, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“Er wordt schriftelijk nota genomen van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter.

De notities van het persoonlijk onderhoud nemen de vorm aan van een schriftelijke weergave van het onderhoud. Deze notities zijn een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.”

Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overwegingen B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor de digitale doorgifte van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overwegingen B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026, naar aanleiding van twee prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.*

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: *“een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen”* (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), de AVG en artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming. Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking

heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overwegingen B.7.6.). Het Hof wees er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (overweging B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Op heden voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 57/5sexies aldus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ een persoonlijk onderhoud per videoconferentie te voeren. Dit wordt door verzoeker op zich ook geenszins betwist. Voor wat dient te worden verstaan onder ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ verwijst de Raad naar de parlementaire voorbereiding (*Parl.St.* Kamer, DOC 56 1401/001, p. 64-67).

Hiermee is deels tegemoet gekomen aan arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 van het Grondwettelijk Hof, in zoverre daarin werd gesteld dat in de in het geding zijnde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorzien was dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie kon plaatsvinden.

In haar aanvullende nota merkt de verwerende partij op dat deze wettelijke grondslag, zoals voorzien in artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, op zichzelf voldoende is om een persoonlijk onderhoud via videoconferentie te organiseren, zonder dat het vereist is dat eveneens de procedurele waarborgen in de wet moeten worden vastgesteld. De Raad kan de verwerende partij hierin evenwel niet volgen.

Uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 blijkt immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Heden wordt in de wet nog steeds niet voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking komt er niet in voor. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren op zich van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

In haar advies nr. 47/2026 van 17 maart 2026, met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, stelde de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds dat artikel 59 van het voorontwerp (het huidige artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet) geen nadere regels bevat voor de persoonsgegevensverwerkingen die noodzakelijkerwijze door het commissariaat-generaal zullen worden uitgevoerd wanneer het persoonlijke onderhouden via videoconferentie voert (*Parl. St. Kamer* DOC 56 1401/002, p. 32-34). De Gegevensbeschermingsautoriteit gaf aan dat hierin nochtans dient te worden voorzien als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en stipte elders in het advies aan dat de persoonsgegevens die in het kader van het persoonlijk onderhoud van een verzoek om internationale bescherming worden verstrekt en verwerkt vaak zullen behoren tot bijzondere categorieën van gegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (zie tevens *infra*) en betrekking hebben op personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden. De Gegevensbeschermingsautoriteit adviseerde onder meer, na kennis te hebben genomen van de door het commissariaat-generaal verstrekte informatie dat geen opnames zullen gemaakt worden van de videoconferentie, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen, naar het voorbeeld van artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij adviseerde eveneens dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhouden via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Nog volgens de Gegevensbeschermingsautoriteit diende eveneens te worden bepaald dat het commissariaat-generaal de verwerkingsverantwoordelijke is voor deze verwerkingen van persoonsgegevens. Tot slot gaf de Gegevensbeschermingsautoriteit aan dat, eveneens als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aanvullende voorwaarden moesten worden opgenomen in artikel 57/5sexies in ontwerp, opdat het commissariaat-generaal kan beslissen om de onderhouden via videoconferentie te laten plaatsvinden. Het ging er meer bepaald om dat de personen die aan het onderhoud via videoconferentie deelnemen daaraan op effectieve wijze kunnen deelnemen, dat zij zonder technische belemmeringen kunnen worden gezien en gehoord, dat zij dezelfde rechten genieten als bij fysieke onderhouden en dat zij, indien zij worden bijgestaan door een advocaat of vertegenwoordiger, tijdens het onderhoud via videoconferentie vertrouwelijk met deze kunnen communiceren.

In haar advies verwees de Gegevensbeschermingsautoriteit naar artikel 27/1 van de RvS-wet. § 1 van dit artikel geeft omstandig weer wanneer een zitting per videoconferentie kan plaatsvinden en onder welke cumulatieve voorwaarden en § 2 bevat de waarborgen van de organisatie en het verloop van de zitting per videoconferentie. In § 5, eerste lid, wordt de Raad van State uitdrukkelijk aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, punt 7), van de AVG. In de leden 2 tot 4 van § 5 en in § 6 wordt uitgebreid aandacht besteed aan het doel van de persoonsgegevensverwerking, het verbod tot opname, bewaring of elke vorm van verwerking van de videoconferentie na afloop van de zitting via videoconferentie van verwerkte persoonsgegevens en de straf die hierop staat.

De Raad wijst er verder op dat artikel 763ter van het Gerechtelijk Wetboek eveneens voorziet in een uitgebreide wettelijke regeling voor het gebruik van videoconferentie in gerechtszaken. In dit artikel wordt bepaald wat het doel is van het gebruik van de videoconferentie in gerechtszaken, wie de beheerder is van het videoconferentiesysteem en waarvoor deze instaat, wie de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijken zijn in de zin van de AVG en van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, welke de categorieën van gegevens zijn die worden verwerkt (waarbij aandacht is voor verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, voor metagegevens gegenereerd door de connectie met het videoconferentiesysteem, voor de afbeelding en de stem van de personen die deelnemen aan de zitting, voor de gegevens, met inbegrip van de persoonsgegevens, meegedeeld in de loop van de zitting en voor de gegevens betreffende de zitting waaraan wordt deelgenomen en het uniek identificatienummer van het dossier dat ter zitting wordt behandeld), wat de bewaartermijn van de gegevens is en wie toegang heeft tot de metagegevens.

In de uiteindelijke aanneming van de wet werd er geen rekening gehouden met de hoger weergegeven opmerkingen die de Gegevensbeschermingsautoriteit in haar advies nr. 47/2026 heeft geformuleerd. Zo is het commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke, is niet bepaald dat het gebruik van videoconferentie uitzonderlijk moet blijven (men spreekt enkel van 'in gerechtvaardigde omstandigheden' die evenwel in de memorie van toelichting verder en genoegzaam worden toegelicht), ontbreekt een uitdrukkelijk verbod op het opnemen van de onderhouden, evenals diverse andere waarborgen met betrekking tot het goede verloop van de onderhouden en tot de gegevensverwerking, die beperkt dient te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de werking van het videoconferentiesysteem.

Bij haar aanvullende nota van 29 juni 2026 voegt de verwerende partij een 'Privacyverklaring persoonlijk onderhoud via videoconferentie – verzoekers om internationale bescherming' (bijlage 1). Het volstaat echter

niet dat de procedurele waarborgen voor gegevensverwerking die het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld en als essentieel geacht en die *supra* zijn weergegeven in een dergelijke privacyverklaring zijn opgenomen.

Voorts kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij benadrukt dat met het gebruikte systeem van videoconferentie geen metagegevens met persoonsgegevens van de verzoeker om internationale bescherming worden gedeeld omdat er anonieme accounts worden gebruikt en er daarnaast gewerkt wordt met *end-to-end-encryptie* (E2EE) waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het commissariaat-generaal, ligt en niet bij de verwerker. Deze beveiliging waarborgt volgens de verwerende partij dat derden (bv. de leverancier) geen toegang hebben tot het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt aan dat het gebruik van anonieme accounts niet automatisch betekent dat de verwerking van de persoonsgegevens buiten de AVG valt. De kernvraag is of er sprake is van persoonsgegevens. Volgens de definitie vervat in artikel 4, punt 1), van de AVG wordt onder persoonsgegevens verstaan *“alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identificator zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identifier of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon”*. Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie waarbij beeld en/of geluid worden verwerkt valt in de context van een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming steeds onder de AVG, ook wanneer deelnemers onder een pseudoniem of anoniem account deelnemen. Zo is de verzoeker om internationale bescherming bekend bij de verwerkingsverantwoordelijke. Hoewel in de videoconferentiesoftware een anonieme gebruikersnaam wordt gebruikt, weet het commissariaat-generaal wie wordt gehoord. De videoconferentie maakt deel uit van het administratief dossier. De verwerking heeft aldus betrekking op een identificeerbare natuurlijke persoon. Vervolgens wijst de Raad erop dat beeld en stem persoonsgegevens zijn. Tijdens een onderhoud worden de stem en vaak ook het beeld van de verzoeker om internationale bescherming, de tolk en de medewerker van het commissariaat-generaal verwerkt. Deze gegevens maken identificatie mogelijk en zijn daarom persoonsgegevens in de zin van artikel 4, punt 1), van de AVG. Het gebruik van pseudoniemen of anonieme accounts verandert dit niet. De AVG bepaalt net dat gepseudonimiseerde gegevens nog steeds persoonsgegevens zijn, zolang de betrokkene met aanvullende informatie kan worden geïdentificeerd (overweging 26 en artikel 4, punt 5), AVG). Een anonieme accountnaam is in de praktijk slechts een vorm van pseudonimisering. Tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden bovendien vaak gegevens verwerkt waaruit ras of etnische afkomst, religieuze of levensbeschouwelijke overtuigingen, politieke opvattingen, gezondheid, seksuele gerichtheid of andere gevoelige informatie kan blijken. Dit zijn veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Daarnaast kunnen de verklaringen gegevens bevatten over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten (artikel 10 AVG), hetgeen noopt tot passende waarborgen.

De Raad is van oordeel, gelet op het geheel van voorgaande elementen, dat het gegeven dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt middels het werken met anonieme accounts (en het werken met *end-to-end-encryptie*) niets afdoet aan de toepasselijkheid van de AVG. De verwerking van persoonsgegevens maakt integraal deel uit van de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming, waarbij de betrokkene voor de verwerkingsverantwoordelijke (het commissariaat-generaal) identificeerbaar is en waarbij bovendien veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt. Ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt het begrip ‘persoonsgegevens’ ruim uitgelegd (zie bv. HvJ 4 september 2025, C-413/23 P over gepseudonimiseerde gegevens).

Waar de verwerende partij opwerpt dat er geen opname wordt gemaakt van het persoonlijk onderhoud via het systeem dat gebruikt wordt voor videoconferentie en er aldus geen bewaring plaatsvindt, merkt de Raad op, het hierboven aangehaalde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit indachtig, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhoud via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Aangezien dit beschouwd moet worden als een essentieel element van de gegevensverwerking kan het niet volstaan dit in een privacyverklaring op te nemen. Bovendien stelt deze privacyverklaring uitdrukkelijk dat het commissariaat-generaal voor de realisatie van het persoonlijk onderhoud via een systeem van videoconferentie een beroep doet op een verwerker, waarbij potentieel sprake kan zijn van doorgifte aan landen die niet tot de Europese Unie behoren. De loutere vermelding dat de overeenkomst met deze verwerker veiligheidsclausules bevat, zonder deze verder te specificeren, en dat door de versleuteling van het persoonlijk onderhoud een passend niveau van bescherming van persoonsgegevens wordt gegarandeerd, zonder hieromtrent verdere informatie te verstrekken, volstaat in de huidige stand van zaken niet als garantie dat dergelijke doorgifte niet kan plaatsvinden.

Tot slot haalt de verwerende partij aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud deel uitmaken van het administratief dossier waardoor de bewaartermijn van het administratief dossier geldt. De Raad stipt aan, los van de vaststelling dat deze bewaartermijn enkel in de privacyverklaring is opgenomen, dat dit enkel betrekking heeft op de notities van het persoonlijk onderhoud als dusdanig doch geenszins op de verwerking via videoconferentie.

Bovendien miskent de verwerende partij door te suggereren dat de praktische werkwijze van het commissariaat-generaal (anonieme accounts, E2EE-encryptie, geen opname, bewaartermijn conform het administratief dossier) de wettelijke leemten compenseert, de dwingende aard van artikel 6, lid 3, van de AVG. Zo moet de rechtsgrond voor de verwerking worden vastgesteld bij wet of Unierecht. Het volstaat niet dat de verwerkingsverantwoordelijke via interne richtlijnen of een privacyverklaring waarborgen voorziet. De Vreemdelingenwet zwijgt over de essentiële elementen inzake gegevensverwerking. Aldus is er geen sprake van een duidelijke en voorzienbare rechtsgrond die de AVG, alsook artikel 8 van het EVRM opleggen. Hieruit volgt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 19 juni 2026, met name voor wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevens bescherming, werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Dit levert een substantiële onregelmatigheid op die door de Raad niet kan worden hersteld.

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Wanneer dat volledig via videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dat niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het commissariaat-generaal heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

4.3. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizendzesentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS

